

שנינו במשנתנו: מדלגין בנביא, ואין מדלגין בתורה.

ורמינהי: כהן גדול היה קורא ביום הכפורים בפרשת אחרי מות, ו"אך בעשור". והא קא מדלג, דהא קריאת "אך בעשור" — בפרשת אמור היא?!?

אמר אביי: לא קשיא. כאן, הא דמתניתין דידן — בכדי שיפסוק התורגמן, ובהכי אין מדלגין. ואילו כאן, בברייתא — בכדי שלא יפסוק התורגמן מיירי, ולהכי מדלגין.

ותמהינן: והא [עלה⁷⁸] קתני במתניתין דידן דמדלגין בנביא, ואין מדלגין בתורה. ועד כמה הוא מדלג בנביא — עד כדי שלא יפסוק התורגמן. מכלל דבתורה — כלל כלל לא מדלגין, ואפילו בכדי שלא יפסוק התורגמן?!?

אלא אמר אביי: לא קשיא. כאן, הא דאמרן דמדלגין — כגון בקריאה של כהן גדול, ששתי הקריאות בענין אחד הן, ששתיהן מדברות בענין יום הכפורים, ובהכי אין טירוף הדעת.

ואילו כאן, הא דמתניתין דאין מדלגין — בדילוג בשתי עניינות מיירי, כגון מפרשת נגעים לפרשת זבין.

עד כדי שבאותו זמן שגולל את הספר עד מקום הדילוג — לא יפסוק המתורגמן מקריאת התרגום של הפסוקין שקרא כבר הקורא, משום שאם יפסוק — יצטרכו הציבור לעמוד בשתיקה, ואין זה כבוד הציבור.⁷⁵

גמרא:

הני שלשה פסוקין שאין פוחתין מהן בקריאת התורה — כנגד מי הן נקראין?

אמר רב אסי: כנגד תורה נביאים וכתובים.⁷⁶

שנינו במשנתנו: ולא יקרא למתורגמן יותר מפסוק אחד, ובנביא — שלשה פסוקים. ואם היו שלשתן שלש פרשיות — קורא אחד אחד.

היכי דמי שלשה פסוקין בשלש פרשיות?

כגון: "כי כה אמר ה' חנם נמכרתם", "כי כה אמר ה' אלהים מצרים ירד עמי בראשונה", ועתה מה לי פה נאם ה'" [ואינם ממש ג' פרשיות, אלא כיון שהם ג' עניינים שונים — חשיבי כג' פרשיות. ר"ן וריטב"א]⁷⁷.

כנגד משה אהרן ומרים שניתנה תורה על ידיהן".

77. כתב המאירי, דהטעם דבכה"ג קורין אחד אחד, היינו משום דאף בנביא, באופן שהטעות מצויה בו, אין קורין יותר מאחד. והר"ן כתב, דכיון דעניינים חלוקין הן, אינו רשאי לערבן.

78. רש"י לא גרס לה, דלכאורה אין לגרסא זו מובן.

75. כך פירש רש"י. וכן כתב הרמב"ם בפירוש המשנה ובהלכותיו [פ"ב מהל' תפילה ה"ח]. והביא התו"ט, דהשיג עליו הראב"ד [אינו לפנינו], דלשון המשנה אינה כן, דלדבריו הול"ל: "עד כדי שיפסיק התורגמן".

76. ובדברים רבה [פרשה ז', ד"ה ויקרא משה] איתא: "למה התקינו שלא יפחות משלשה פסוקים — כנגד אברהם יצחק ויעקב. ד"א: